

Sygn. akt II CSK 82/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. G. i M. O.

przeciwko W.

Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 września 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego, które dotyczy tego, czy ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia trzeba brać pod uwagę okoliczność, że skutek dziedziczenia dochodzą go spadkobiercy, a nie bezpośrednio poszkodowany. Ponadto skarżący wskazał w skardze na orzeczenia Sądu Najwyższego, które *prima facie* rozbieżnie rozstrzygnęły ten problem. Skarga nie zasługuje jedna na przyjęcie do rozpoznania. Choć rzeczywiście rzeczoną rozbieżność w orzecznictwie można odnotować, to jednak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 2011 r., I CSK 389/10 (OSNC-ZD 2012, nr A, poz. 22) trafnie i przekonująco nie tylko wyjaśnił ten problem, zasadnie podkreślając, że ze względu na wprowadzoną jako wyjątek dziedziczność tego roszczenia, przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia nie ma znaczenia, czy jest dochodzone przez bezpośrednio poszkodowanego, czy przez jego spadkobierców, lecz również wskazał, że rozbieżność dotyczy wyłącznie dawnych orzeczeń. Trzeba zaznaczyć, że zostały one wydane w latach 60-tych i 70-tych w zupełnie innych realiach społecznych, lecz, co istotniejsze, przy innym podejściu do instytucji zadośćuczynienia, którego zasadność w systemie prawa bywała a *limine* kwestionowana. W nowszym orzecznictwie, po wydaniu powołanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, rozbieżność już nie występuje.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

